

Події

Росіянка вкрала електронний
браслет у сплячого у відділку
поліції чоловіка

Один рік у колонії загального режиму доведеться провести 40-річній мешканці російського Сиктивкара, Республіка Комі, Олені Мінаєвій. Перебуваючи у відділенні поліції, вона вкрала з поясної сумки, закріпленої на штанах сплячого чоловіка, мобільний контрольний пристрій, іменований у народі «електронним браслетом». Коли Мінаєва зрозуміла, що викрадений пристрій не є мобільним телефоном, вона його просто викинула.

200

стілки мільйонів гривень прибутку отримала національна акціонерна компанія «Нафтогаз України» за підсумками перших дев'яти місяців 2015 року. Щеторік за подібний період був збиток — 42,2 млрд грн.

У Луцьку в розважальному
центрі побили охоронця

До місцевого відділу поліції звернувся 26-річний лучанин. Чоловік працює охоронцем в одному із розважальних закладів міста. Перебуваючи на роботі, він вступив у словесний конфлікт з відвідувачем закладу, під час якого отримав тілесні ушкодження. Інспектори поліції, які прибули за викликом, встановили, що кримінальне правопорушення скоїв 27-річний місцевий житель. Триває досудове розслідування.

Терористи використовують місцевих
жителів як рабів, знущаючи над ними

Про це розповів українським військовим поранений житель Горлівки.

На оборонних позиціях, розташованих у районі селища Новгородське Дзержинського району Донецької області, Служба безпеки України спільно з військовослужбовцями Збройних сил затримала чоловіка з численними пораненнями.

За словами пораненого мешканця Горлівки, його як «раба» використовували терористи «ДНР». Після затримання чоловіка патрулем терористів за порушення «комендантської» години його для

покарання направили на так зване «відпрацювання» — риття окопів та будівництво укріплень. Над «рабом» постійно знущалися: прострелили ногу, пробіли руку ножем, розбили прикладом голову. За першої нагоди чоловік втік на територію, контрольовану українською владою.

Українські бійці надали втікачеві першу медичну допомогу. За словами медиків, біженець із так званої «ДНР» потребує довготривалого лікування та реабілітації, повідомляє Прес-центр СБ України.

Благодійники оплатили операцію мамі
бійця АТО

Благодійна організація «Благодійний фонд «Волинь-2014» продовжує надавати фінансову допомогу родинам учасникам Анти-терористичної операції на лікування та реабілітацію.

Цього тижня благодійники оплатили операцію з відновлення та покращення зору Ткачук Ольги Василівни, син якої нині перебуває на передовій.

Також Благодійний фонд «Волинь-2014» перерахував гроші на лікування дітей родин Клімчуків та Оніщуків та виділив кошти Те-

Тяні Шульзі, яка на війні втратила сина.

У Ковелі збиратимуть кошти на лікування
9-ти річного Дмитрика

Студенти КПЕК ЛНТУ влаштували ярмарок для збору коштів на лікування 9-ти річного

Дмитра Матердея, — повідомили активісти в соцмережі «Типовий Ковель».

«Ярмарок організований з метою збору коштів на лікування 9-річного Дмитра Матердея, у якого пухлина головного мозку. На ярмарку пропонуємо скуштувати випічку студентів КПЕК ЛНТУ, а також зігрітися гарячим чаєм та кавою. Не будьте байдужими, разом ми допоможемо врятувати життя!!!» — йдеться в повідомленні.

Петро СИНІЦЯ: Навряд чи
забуду ночі, проведені в окопах

22-річний «атомник» живим і здоровим повернувся додому. Тепер у нього, окрім рідні, є ще одна сім'я — більше двох десятків бойових побратимів

Уперше бійці відчували, що таке справжня війна, через півтора тижня після приїзду. Спочатку сепаратисти ще не знали, що вони прибули, тож було чути постріли важкого озброєння лише по блокпостах інших частин, які розміщалися поруч.

— Хоча в наш табір і потрапляли снаряди, та, на щастя, втрат серед моїх товаришів не було, — говорить Петро Синиця. — Нас в окопі було четверо. Звісно, був страх, бо хто знає, куди впаде наступний снаряд. Коли ж сепаратисти добре врахували наші позиції, то почали гати багато сильніше та влучніше. Застосовували «гради», «САУшки», міномети. Навряд чи забуду ночі, проведені в окопах. Туди спускали матраци, каремати та спали в спальниках. Хоча, що то за сон під постійними залпами.

Наприкінці літа через обстріли, які ставали все більш частими і влучними, військовим все ж довелося залишити свої позиції та виїхати назад у с. Дачне, а звідти — в Новопавлівку Дніпропетровської області, де вже було спокійно. А ще через три тижні у жовтні отримали наказ повертатися на Волинь.

У Володимирі-Волинському хоч і доводилося багато працювати та лагодити техніку, привезену із АТО, проте це ніяк не можна було порів-

Хоча в наш табір і потрапляли снаряди, та, на щастя, втрат серед моїх товаришів не було. Звісно, був страх, бо хто знає, куди впаде наступний снаряд. Навряд чи забуду ночі, проведені в окопах. Туди спускали матраци, каремати та спали в спальниках. Хоча, що то за сон під постійними залпами.

Брати Капранови

Лучеськ Паб

стендаЛЬ

Довідка:
095 031 32 80
097 876 42 15

6 грудня
20:00

Квитки:
Лучеськ-паб
Кав'ярня "Кофеїн" (вул. Винниченка, 12)
Каза Волинської обласної філармонії
на Театральному Майдані

Окреме бронювання столиків: 099 540 55 35

ВОЛИНСЬКІ НОВИНИ, ВОЛИНЬ Post, СІА 102.4, район Луцьк, ЛУЦЬКИЙ О. ЗАМОК, Сіма / Ам, VIP, Видомості, СловоВолині, Наше Діло, LIFE, hromadske.volyn.ua, ВОЛИНСЬКА ПРАВДА, Хроніки ЛЮБАРТА

Мій співрозмовник виявився доволі скромним і небагатослівним. Нині він працює в Маневіській філії ПАТ «Волиньобленерго» електромонтером. У свій час, після закінчення Куклівської школи, пішов навчатися в Сарненський професійний аграрний ліцей на електрика. Отримавши таку затребувану робітничу професію, має й сьогодні на «кусень» хліба. Згодилась вона і під час перебування в АТО.

Не встигнувши забути строкову службу в Повітряних військах України в 2013 році, хлопець знову змушений був одягнути військову форму.

— 10 квітня 2014 року подзвонили до моєї матері з військкомату і сказали, щоб я з'явився наступного дня о сьомій годині ранку, — пригадує Петро Синиця. — Коли ж прибув, спитали, чи є скарги на здоров'я? Відповів — немає. Підписав якісь папери. Тоді сказали чекати автобуса, який їхатиме у Володимир-Волинський.

11 квітня чоловіки прибули в частину Володимир-Волинської 51-ої ОМБ, а вже через два дні в новій військовій формі солдати вирушили на Рівненський полігон.

— Мене відразу призначили дизелістом польового вузла зв'язку взводу штабних машин, — говорить пан Петро. — У наше завдання входило забезпечувати зв'язком штаб та світлом усі приміщення. Окрім цього, відвідували заняття, в тому

числі й із вогневої підготовки. Раз у два тижні, на вихідні, відпускали додому.

Невдовзі військовослужбовці вже освоювалися на миколаївському полігоні «Широкий Лан».

— У Миколаєві нам видали банківські картки для отримання зарплати. Додому ніхто вже не їздив, а підготовка суттєво відрізнялася за якістю, — продовжує мій співрозмовник. — Пробувши там близько трьох тижнів, ми направились у с. Дачне, а звідти — передислокувались у с. Березове Донецької області (на трасі Маріуполь – Донецьк біля Докучаєвська), де й розмістився наш табір.

У перший же день свого перебування на Донеччині хлопці почали окопуватися, накривати свої сховища мішками з піском та будівельними плитами. За словами Петра, копати окопи, навіть кирками, було неймовірно важко, бо земля там надто тверда. Проте задля своєї безпеки окопи робили в ріст людини. У такий же спосіб ховали й техніку.

Заступали на чергування з охорони штабу, на блокпости, які стояли за 3–4 кілометри на трасі Маріуполь – Донецьк, а також на полях та в «зеленці».

— Я хоч сам на блокпостах не чергував, бо продовжував бути дизелістом-зв'язківцем, проте часто там бував: возили заряджені радіостанції та все необхідне, — продовжує розмову Петро.

новати із зоною АТО. Місцеві могли йти на ночівлю додому, інші їздили до рідних у вихідні.

26 березня 2015 року Петро Синиця живим і здоровим повернувся додому. Тепер у нього, окрім рідні, є ще одна сім'я — більше двох десятків бойових побратимів.

— З хлопцями періодично, раз у тиждень, зідзвонюємося, — говорить Петро Синиця. — У вересні збиралися у Володимирі-Волинському, хоча мені та ще одному нашому товаришеві поїхати не вийшло. Часто загадуємо наші бойові будні. До речі, один мій товариш із Львівської області був у полоні сепаратистів. Сталося це так. Перед відправкою у зону АТО наш взвод штабних машин розділили. Ми поїхали у с. Березове Донецької області, а дві машини — в м. Лисичанськ Луганської. Вони й потрапили під бомбардування. Один водій повернувся, а інший потрапив у полон, де пробув три тижні, а потім ми ще разом дослужували у Володимирі-Волинському.

На сьогодні Петро Синиця не буде грандіозних планів на подальше життя. Хіба що, одержавши посвідчення учасника АТО, хоче взяти земельну ділянку, щоб будуватися. Дивись, з часом з'явиться і друга половинка. А поки працює, у вільний час допомагає по господарству своїм батькам, у вихідні грає у футбол за команду с. Кукли та сподівається на якнайшвидше закінчення війни.

Сергій ГУСЕНКО